

Ma egyre többet kell adnunk a személyiségünkől

Sóvári László
tanár

- Az ügyeletesi asztal feletti dicsőségfalra a 2004/2005. tanév végén felkerült a Te fényképed is. Erről a fotóról egy déris, csinos, fiatalos, határozott, céltudatos és emberséges tanárú tekint ránk. Te is így látod magad? - kérdezem Szabóné Básti Csilla tanárnőt két órája közötti szünetben. Sajat megítélésed szerint milyen tanártípus vagy?

- A kérdésre nem tudok egyértelműen válaszolni, inkább vegyes típusnak nevezném magam. Azt várom el a diákoktól, amit magamtól is: kitartó és célirányos munkát. Fontosnak tartom az önálló véleményalkotást, az aktív közreműködést mindenfajta közös munkában. Mindezt természetesen a személyiség tiszteltbentartásával és figyelembevételével. Szeretem, ha a diák elmondja a gondolatait, akkor is ha az egyáltalán nem egyezik az enyémmel. Őszinteség, nyíltság számomra fontos erények. A tekintélyelvűség, a szolgai engedelmesség - úgy gondolom - egy idejeműlt nevelési-oktatási szisztéma ismérvei. De ami ma is rendkívül fontos: a kölcsönös tisztelet. Kulcsfontosságú az emberközeli, jó viszony, de nem mindenkivel és nem minden esetben könnyű rátalálni. Hogy mi az ideális, az diákonként más és más.

- *Tantárgyakat tanítunk vagy a tantárgyak tanításán keresztül elsősorban személyiséget fejlesztünk, embert nevelünk? Mi a véleményed?*

- Diákokat tanítunk, néha fiatal felnőtteket, nagy kamaszokat, majdnem felnőtt gyerekeket, de mindenképpen embereket. A nyelvtanítás - úgy gondolom - a személyiségformálás jó eszköze vagy színtere lehet. Minden szituációt, témát életszerűen kell megragadni, közel kell vinni a tanulókhöz. Így vélemény is szívesebben formálnak, örülnek, ha megosztjuk velük személyes élményeinket az adott témával kapcsolatban.

- *Te középiskolás éveidet is a Bolyaiban töltötted. Segített ez vagy inkább akadályozott, amikor 1995-ben elkezdted itt a tanári munkát?*

- Változott az iskola légköre. Diákkörömben távolságtartóbb, tekintélyelvűbb volt. Kevesebb önállóságot kaptunk. Szerettem volna elkerülni a tanári pályát (szüleim is tanárok), soha nem gondoltam, hogy egyszer majd volt középiskolámban fogok tanítani. Kezdetben

féltém, valamiféle blokkoló megfelelési kényszer működött bennem. Kellemesen csalódtam, sok volt az ismerős kolléga, egykori évfolyam- és diaktárs.

- *Változott-e, s ha igen, mennyit és miben a tanári magatartás, a tanárszerep, ha a mai állapotot összehasonlítod a diákkoroddal?*

- Tanárszerep? Ez bizonyos értelemben hagyományos, vannak örök elvárások, de újabbak is. Úgy érzem hogy ma egyre többet kell adnunk a személyiségünkől. A rugalmasság, a gyors alkalmazkodóképesség váratlan helyzetekhez még fontosabbá vált. Sohasem volt könnyű a tanárszerep, de úgy vélem, az utóbbi néhány évben egyre összetettebb és sokszínűbb.

- *Ahogy te is említetted, mostani tantestületünk egy fiatal gárda. Ebből következően többen vannak, akik még nem próbálták ki az osztályfőnökséget, vagy éppen most ismerkednek vele. Egyesek félnek tőle, nem szívesen vállalják. Te viszont - úgy tűnik - örömmel vállalod és nagy kedvvel is csinálod. Érdekelne, mi a véleményed róla?*

- Az osztályfőnöki munka minden szempontból nagy kihívás, érdemes mindenkinek belekóstolnia, de azt gondolom, a mértéktartás is fontos. Egyfelől öröm, sok kellemes oldala lehet, de végtelenül erőpróbáló is.

Ha már tanárszerepről beszélünk, ez azt is jelenti,

Szabóné Básti Csilla
tanár

hogy szerepjáték is az életünk. Nem szabad, hogy ne derűsen, az összes energiánkat kisugározva végezzük a tevékenységünket. Azt lássák a diákok, amit szeretnénk, hogy lássanak. Ez persze nem mindig a teljes valóság! Én bízom abban, hogy energiánkat, derűnket át tudjuk sugározni.

- *Kollégádként úgy látom, nagy munkabírású ember vagy. Ráadásul az a fajta, aki ezt derűsen, fáradtságát egy pillanatra sem a kirakatba téve tudja csinálni.*

- A nyelvtanári munkát reggeltől késő délutánig végzed minden nap. Emellett ott vannak az osztályfőnöki feladatok. Miközben férjeddal két kamaszkorú fiúgyermeket neveltek. Az már csak hab a tortán, hogy az elmúlt években mindig tanultál is valamit, folyamatosan továbbképezted magad. Végzettséget szerztél nyelvpedagógiából, szakmódszertanból, a mai brit kultúra és társadalom ismeretből. Angol szakos oktatási, értékelési és tesztkészítési szakértő lettél. 2001-ben megszerezted angol nyelv és irodalom szakon az egyetemi diplomát.

- *Áruld el: ennyi munka mellett hogyan tudod működtetni az anyaszerepet is? Hagyományos a családmodeltek vagy munkamegosztásos?*

- Hagyományos család, családmmodell? Ma már szerintem ez kevés helyen működik. Otthon mindenki teszi a dolgát, ki mihez ért, ki mikor mire ér rá. A gyerekek is segítők, sőt van amiben jobbak is nálam, ezért méltán várom el a segítségüket.

- *Tavaszi, nyári hétvégéken szoktalak látni, amikor a férjeddal „drótszamáron” hosszabb túráról tértek haza. Mi jelenti számodra a kikapcsolódást?*

- Imádom a természetet (családi vonás nálunk), szeretek utazni, újabb és újabb helyeket felfedezni, kirándulni. A sport, a mozgás is nagyon fontos az életben. Igen, a kerékpározás az egyik hobbim. A másik az utazás, ami által rengeteget gazdagodik az ember. A legújabb szerelmem az idegenforgalom, régi álmom, hogy idegenvezető legyek, néhány évet külföldön töltsek. Ez családi okok miatt nem valósulhatott meg. Az utóbbi két évben azonban ezzel komolyabban is elkezdtem foglalkozni az egri főiskolán. Egyelőre csak elméletben.

- *Én a Sors különös kegyének tekintem, hogy tanári pályám során foglalkozhattam általános iskolásokkal, a dolgozók középiskolájában annak idején néhány évig fiatal felnőttekkel, és 1996-tól a középiskolás korosztállyal. Úgy érzem, empátiás képességemet rendkívüli módon fejlesztette ez a korosztálybeli sokféleség. Egyet nagyon megtanultam: minden pedagógiai és tanulási szituációban az első és legfontosabb az életkori sajátosságok figyelembe vétele. Te is általános iskolában kezdted. 1989 és 1995 között a salgótarjáni Kodályban dolgoztál. Segítettek neked is ezek a tapasztalatok?*

- Egy évet tanítottam csak, de ennyi idő alatt is rájöttem, hogy ez nem az én világom. Ott is inkább a 7. és 8. évfolyamtól volt számomra élvezetes a munka.

- *Kedves Tanárnő! Az egész iskola közösségének nevében szívből gratulálunk. Külön köszönjük, hogy ebből az alkalomból a tanárszerep mögé is hagyta, hogy betekinthessünk.*

Az iskolai kulisszák mögött

Sóvári László
tanár

Bodorné Papp Tündével a gazdasági irodában beszélgettünk.

- Engem is meglepett, hogy fiatal korod ellenére intézményünk legrégebbi, leghűségesebb dolgozói közé tartozol. 1987 óta különböző beosztásokban szolgáltad precz munkáddal a sokrétű, végtelenül összetett iskolai tevékenységet. Milyen beosztásban dolgoztál ebben a 19 évben? Meséj nekünk erről!

- 1987-ben laboránsat keres-

tek a gimnáziumba, én így kerültem ide, mivel eredeti végzettségem vegyész. Kezdetben az volt a feladatomban, hogy kísérleteket készítsék elő kémia órákra és biológia fakra, valamint gondoskodnom kellett a szükséges eszközök és vegyszerek beszerzéséről. A laboránsi teendők mellett, ha időm engedte szívesen segítettem a gazdasági irodában. Megtetszett a gazdasági munka, ennek hatására időközben elvégeztem egy felsőfokú programozóit és a számviteli ügyintézői tanfolyamot. Ezután félállásban a laborban, félállásban a gazdasági irodában dolgoztam, majd 2003-2004-es tanévtől már csak a gazdasági irodában tevékenykedem.

- Több tanár és diákemzedék mindennapi életét láthatad. Milyen különbségeket látsz a mai és a régi iskola között? Változott-e a diákok mentalitása?

- Amikor a Bolyai Gimnáziumba kerültem 18 éves voltam, tehát szinte kortársaim voltak a diákok, így számomra és a diákok számára is nehéz volt megszokni, hogy én a „másik oldalon állok”, a felnőttek közé tartozom. Abban az időben többit voltam a gyerekek között, mert a biológia faktos órákon én is mindig részt vettem, így nagyon jó volt a kapcsolatomban különösen a faktos gyerekekkel, még sem tapasztaltam azt, hogy pimaszak, vagy tiszteletlenek lettek volna velem. Azóta sokat változott a világ és benne mi emberek is. Ma már mások a gyerekek (igaz én sem vagyok már 18 éves) - nem akarom bántani őket, hisz szeretek közöttük dolgozni, de kevésbé udvariasak és tiszteletudók, természetesen vannak kivételek.

- Azt mondtad, hogy a Te munkád sohasem volt látványos tevékenység. Én pedig úgy gondolom, hogy az is-

kolai munka sok ember együttes tevékenységéből válhat csak egységes egészzé. Fontos, hogy mindenki - akár látványos a tevékenység, akár nem - precízen és pontosan dolgozzon - és - ami még fontosabb - együtt éljen a nyitózsgó iskolai élettel. Szerintem Rád tökéletesen illik ez a leírás. Én 1996 óta - mióta én itt dolgozom - ilyennek ismertelek. Mi a véleményed minderről? Te is így érzed?

- Törekszem a precízésre, pontosságra, de sajnos ez nem mindig sikerül, mivel igen nehéz feladat az embernek néha öt-hat fele koncentrálni. Vannak nyugisabb időszakok is, de mivel a gazdasági iroda ajtaja mindenki előtt nyitva áll így ennek köszönhetően elég nagy a nyitözsgó. A gazdasági irodában szerintem „háttérunka” folyik, aminek látványos eredménye ritkán van, ennek ellenére próbálunk az egész részévé válni.

- Ez az állandó iskolai nyitözsgó hosszú távon igen el tudja fárasztani a benne élő embert. Kell, hogy ki tudjon kapcsolni ebből, kell hogy lazítson. Mivel tudsz lazítani? Mik a kedvenc tevékenységeid a magánéletben?

- Nagyon szeretem a virágokat és szeretek velük foglalkozni. Mindegy, hogy milyen fajta számomra mind nagyon kedves. Alig várom már a tavaszt, hogy végre ki lehessen menni a kertbe, hogy gyönyörködhessenek a tavaszi virágokban. A kert számomra az a hely, ahol igazán ki tudok kapcsolódni. Szeretek kirándulni is, bár erre ritkán jut időm. Van még egy kedves elfoglaltságom: a sütés. Szerencsés vagyok, mert a családom is nagyon szereti a süteményeket, így ha hallok valami jó receptet azonnal kipróbálom. Rögön megindult a nyálélesztásztásom. Lelki szemeim előtt aranykrémrudak, női szeszélyek, francia krémesek és feketeerdő torták jelennek meg.

- A sütemény végszónak is jó, ennél élvezetesebb, örömtelibb csak az lehetett, amikor munkádért átvehetted a Bolyai Emlékplakett és Díszokirat kitüntetést a 2004/2005. tanév végén. Az iskola egész közössége nevében hálásan köszönjük 19 évi hűségese tevékenységedet, és gratulálunk az elismeréshez.

Bodorné Papp Tünde

„A tudás és emberség, amit kaptam”

Ujváry Flóra
II. D

Ujváry Áron a Bolyai János Gimnázium 2005-ben végzett tanulója, ma az Eötvös Loránd Tudományegyetem matematikusi szakának hallgatója. Az iskolánkban töltött hat év alatt nyújtott kiemelkedő tanulmányi- és versenyeredményeiért megkapta a Bolyai Emlékplakettet.

- Vajon hogyan emlékszik vissza az itt töltött évekre, és hogy érzi magát az egyetemen?
- Nostalgiaiával gondolok a bolyais évekre, a baráti, oldott

hangulatra, az osztályra. Meglepő, hogy matematikus-hallgatóként, bár azzal foglalkozhatok, ami igazán érdekel, mégis – egy-egy nyolc órás tömény matekadag után – hiányzik az irodalom, a történelem. Mikor a Bolyairól beszélek, hálát is érzek tanáraink iránt, amiért felkészítettek az egyetemi évekre. A tudás és emberség, amit kaptam, nagyban megkönnyíti egyetemi tanulmányaimat.

- Mennyivel másabb az egyetemi képzés, mint a gimnáziumi volt?

- A szakomon kizárólag matematikát tanulok, és így egy kicsit „töménynek” tűnik. Sokkal fárasztóbb, mint a gimni volt, és sokkal személytelenebb is. Ráadásul az ELTE adminisztrációja az örületbe kergeti az embert.

- A tanulás teljesen kitölti a napodat, vagy jut idő másra is?

- Természetesen jut, időnként alszom is egy-két órát. Suli után a haverokkal eljárunk csocsózni, vagy összejön a bolyais osztály és biliárdozunk (jó) pár órát. A táskámban pedig mindig ott lapul egy Kosztolányi- vagy Hermann Hesse-könyv, amit persze néha elő is veszek.

- Miben érzed másnak Budapest világát Salgótarján kisvárosi hangulatához képest?

- Ott nincs „utolsó busz”, „nem kapható könyv vagy CD”, „egyetlen játszott film”, „egyetlen koncert”, sáros földutakat sem gyakran találni... Azért persze szeretem Salgótarjánját.

- Tudod már, hogy mivel szeretnél foglalkozni az egyetem után?

- Még nem döntöttem el, de a matekkal minden bizonyos kapcsolatban maradok.

- Végezetül, mit üzensz a mostani bolyais tanároknak és diákoknak?

- Üdvözlök mindenkit, és különösen az utóbbiaknak üzenem, hogy kövessék saját értékrendjüket, és maguknak, ne másoknak akarjanak megfelelni.

- Köszönöm a válaszaidat és sok sikert kívánok a mindennapokhoz és a szakmai munkádhoz.

Ujváry Áron

„Kitüntetettnek éreztem magam a Bolyaiban...”

Pintér Zsuzsanna
10. D

Gergő végre hazajött! Előre egyeztetett időpont alapján, a nappali szobában sikerült találkoznom vele. Nagy nehezen sikerült őt rávennem, hogy félretegye az algebra háziját, és válaszoljon néhány kérdésemre.

- *Hogy érzed magad az ELTE matematikus hallgatójaként? Nem hiányoznak a humán tantárgyak?*

- A szak törzsanyagában csak matekos tantárgyak szerepelnek (analízis, algebra, véges matek...) és valóban nagyon hiányzik például az irodalom, ami gimnáziumban a második kedvenc tantárgyam volt. Ezt a humán-hiányt most második félévben sikerült kompenzálnom, fölvettem két tantárgyat: Filozófia a beat/pop/rock zenében, illetve Filozófia József Attila verseiben. Egyébként a matekos tantárgyakat is nagyon szeretem, nagyon érdekel majdnem minden, amit tanulunk, és elég jó hangulatú társaságba csöppentem bele. Tehát: Jól érzem magam az ELTE matematikus hallgatójaként.

- *Említetted a társaságot. A bolyais barátaiddal tartod a kapcsolatot?*

- Nem annyira, mint amennyire szeretném. Általában kéthetente járok haza és akkor szó szerint haza, tehát Pásztóra. Ezért Salgótarjánban nagyon ritkán sikerül meglátogatnom, vizsgaidőszakban jobban volt rá időm. Néhány osztálytársammal a vonaton szoktam találkozni, és szerencsére van egy-két ember, akikkel most is napi kapcsolatban vagyok. Csak Laci, aki gyakran megfordul a kollégiumomban, és Ujváry Áron, akivel egy szakra járok.

- *Jól megy a tanulás? Hogy teljesítesz az új közegben? Van időd mással is foglalkozni mellette?*

- Viszonylag lusta vagyok, ezért szó szerinti tanulásra nehezen tudom rászánni magam, ennek ellenére

a vizsgákra jól felkészültem és így 4,4 körüli átlagot sikerült összehoznom, aminek nagyon örültem. Amúgy a tananyagot elég nehéznek találom, de megfelelően érdekes ahhoz, hogy érdemes legyen megtanulni, ráadásul nagyon jó tanárain is vannak. A tanulás mellett persze eljárnunk pár barátommal szórakozni és Budapest sok lehetőséget nyújt, főleg alternatív zenei koncertek terén.

- *Mesélj a szekrényed tetején lévő vázáról! Milyen érzések kötődnek hozzá?*

- A BÖDE díjra gondolsz, Zsuzsi?

- *Igen, miért kaptad és hogyan érintett ez a kitüntetés?*

- Én eleve kitüntetettnek éreztem magam a Bolyaiban és őszintén szólva számítottam is valamilyen díjra a 12. évi OKTV eredményem miatt (amit persze szintén a gimnáziumnak köszönhetek, speciálisan Karádi tanár úr egész délutános privátszakköreinek). Mégis nagyon jól esett...

- *Leesett?*

- A váza? Nem, nem esett le! Csak nagyon jól esett, hogy az egyik legnagyobb kitüntetést kaptam meg a Bolyaitól. Valamilyen szinten jelképezi számomra a 6 év alatt véghezvitt akcióimat, és a bolyais emlékeimet.

- *Milyen emlékeidet emelnéd ki? És mi hiányzik a legjobban?*

- A sok ismerősöm, tanárain és az iskolai művész csoportok hiányoznak a legjobban, főleg Gál Petra tanárnő kórusa, és Gressainé tanárnő Moving Art csoportja.

- *Köszönöm az interjút!*

- Szívesen, máskor is!

Pintér Gergő

„Fából vaskarika”

Interjú Bodócs Péterrel, volt 12. b osztályos tanulóval, iskolánk egyik gyöngyszemével

Illés Ádám
10. A

Bár Péter Budapesten jár iskolába, és bizonyosan rengeteg a dolga, mégis szakított rám, ránk időt, hogy e pár kérdésre válaszoljon, és megossza veünk, hogyan is emlékszik vissza Bolyais éveire, hogyan telnek mostanság mindennapjai.

- *Hogyan emlékszel vissza Bolyais „pályafutásodra”, a gimnáziumban eltöltött éveidre?*

- Nagyon sok barátot szereztem ez idő alatt (itt találtam meg „életem szerelmét” is). Így visszagondolva úgy érzem,

hogy sikertült „letennem valamit az asztalra”, amire büszke lehetek. Nagyon sok mindenben benne voltam, talán természetemből adódóan is, hiszen szívesen segítettem akinek csak tudtam (és aki kiérdemelte.) Voltam rádiós, DÖK-ös, technikus, weblap-szerkesztő, szervező, narrátor, diák-színész, fővilágosító, filmes rendező (tavaly forgattunk egy iskolabemutató filmet), majdnem minden évben ott voltam a Bolyai Körön, szóval a szabadidős tevékenységek igen széles skáláját kipróbáltam.... ezáltal a délutánokat a suliban töltöttem .... és nem bántam meg.)

- *Mesélj el legalább egy nagyon emlékezetes csínytevést, amit az itt eltöltött 4 év alatt vittél, vittetek véghez! (Már tuti nem jár érte büntí!!)*

- Hmmm. Tulajdonképpen olyan hatalmas nagy csínytevést nem vittem véghez, inkább több kisebb volt, amiben részt vettem... Ilyen volt például az április elseje, amikor is hoztam gézt, és a büfés Annamariától kértem egy kis ketchupot, majd egy hatalmas fejszerűlést imitálva mentem be Bagyinszki tanárnó biosz órájára... Na de hogy történjen is valami, óra közepén szóltam, hogy nem érzem jól magam, kimehetnék-e a mosdóba? Természetesen tanárnó kiengedett, és miközben mentem ki, egy hirtelen ötlettel vezérelve hagytam, hogy a gravitáció úrrá legyen rajtam, és összeestem. Aztán két barátom a segítségemre sietett, és kitámogattak a mosdóba. Néhány osztálytárs is megjegyezte (ők nem voltak beavatva). Persze a folyosóra érve hatalmas röhögésben törtünk ki, és ez is buktatott le minket...

- *Mi vagy ki ösztönözte arra, hogy a Budapesti Műszaki Főiskola Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karra (BMF-KVK) jelentkezsz? Hogy érzed ott ma-gad?*

- Ez egy elég kényes téma, ugyanis eredetileg nem ott szerettem volna továbbtanulni, de sajnos a ponthatárok az egekbe szöktek, és így nem oda kerültem be... Így utólag nem bánom, hiszen engem legalább felvettek valahova. Ennek ellenére jól érzem magam a Kandón, sok barátom van, a gimis éveket juttatják eszembe az ottani „hülyülések”.

- *Mi a véleményed a kétszintű érettségiről?*

- Két gondolatom van az új érettségi rendszerrel kapcsolatban. Az egyik az, hogy ez biztos jó, hiszen megvannak az előnyei (ígaz eddig én még nem sokat láttam belőlük), de ha úgymond bejáratódik ez a rendszer, megvan rá az esélye, hogy még jó is lehet. A másik dolog, amit sajnálunk, hogy nem tesztelték. Ugyanis az én évfolyamom volt az, akin ezt a rendszert ténylegesen kipróbálták, és emiatt nagyon sokunkat ért olyan „pofon”, ami mondjuk, ha egy évvel korábban érettségizünk, nem ért volna bennünket...

- *Mik a terveid a jövőre nézve?*

- Tulajdonképpen fél óránál előbbre nem tervezek, mert úgyis változik.... De ha a távlati jövőt nézzük, vannak céljaim, amiket előbb utóbb el szeretnék érni. Először is elvégezni a főiskolát, aztán egyetemre menni MSc képzésre. Ha ezzel megvagyok, szeretnék egy olyan munkahelyet találni, ahol biztonságban érezhetem magam, és meg tudom teremteni a biztos hátteret a családalapításhoz.... a többi ismerős... boldog család, 2-3 gyerek, meg a szokásos „tündérmese”.

- *Mit üzensz a Bolyaisoknak és a májusban érettségizőknek?*

- Talán azt, hogy használják ki ezt a pár évet, hamar el fog repülni, és higgyétek el nekem, ezek lesznek a legszebb éveitek, ahová mindig vissza akartok térni egy kicsit...

- *Köszönöm az interjút. Gratulálunk a 2004/2005. tanév végén elnyert Bolyais Öregdiákok alapította kitiintetésedhez!*

Bodócs Péter

„A tánc a fél életem”

Kiss Eszter
9. D

A 2004/ 2005-ös tanévben Schmidt Eszter volt az egyik tanuló, aki a Bolyai János Gimnázium Diákönkormányzatának díját elnyerte. Az iskolában folytatott 4 éves munkájával kapcsolatban kérdeztem meg őt:

- *Már 9.-es korod óta aktívan részt vettél a diákönkormányzat munkájában. Mi ösztönzött arra, hogy belépj a DÖK-be?*

- Elsősorban a kíváncsiság. Úgy emlékszem a gólyatáborban legtöbbször Bodócs Petit és engem javasoltak. Gondoltam, ha már így alakult, miért ne? Legfeljebb, ha nem tetszik, majd jövőre másé lesz a feladat. 10-ben meg már azért izgultam, hogy ismét megszavazanak DÖK-tagnak.

- *Tagja voltál a Tarjánban működő Hangyabolyának is. Tulajdonképpen min munkálkodik ez a szervezet?*

- A Hangyabolyt inkább egy baráti társaságnak nevezném, sem mint szervezetnek. Szerettük volna együttes erővel egy kicsit színesebbé tenni a városi diákeletet, továbbá ápoltuk a kapcsolatot a város különböző középiskolái közt.

- *Mennyi időt és energiát vett igénybe a Hangyabolyban és a DÖK-ben való munkád?*

- Röviden megfogalmazva sokat! De ez nem volt olyan rossz, mert fokozatosan úgy lett része a mindennapjainknak, hogy ahelyett, hogy otthon tévéztem vol-

na, inkább a suliban nyüzsögtem.

- *Visszatekintve az elmúlt 4 évre, hogy érzed, összetartó volt a csapat? Voltak ellentétek a véleményeitek, ötleteitek közt?*

- Úgy gondolom összetartóak voltunk, bár ezt nehezít egy olyan csapatra mondani, ahol sok tag évről évre cserélődik, de azért mindig voltak központi emberek akik összefogták a társaságot. Természetesen gyakran előfordult, hogy nem értettünk egyet néhány dologban, de erre szükség is volt, hiszen „több szem, többet lát”.

- *Milyen érzés volt átvenni a Bolyai legrangosabb díját?*

- Jó érzés volt tudni, hogy a 4 év alatt valami fontosat, hasznosat is csináltam, amivel esetleg néhány embernek örömet szereztem.

- *Ezen „boldogító” tevékenységeid mellett még van egy igen figyelemre méltó hobbiid is (latin tánc). Mesélj erről pár dolgot?*

- Eddig leélt éveimhez képest elmondhatom, hogy a tánc a fél életem! Ugyanis már 10 éve gyakorlom ezt, és még szeretném is ezt sokáig csinálni! A társas tánc áll hozzám a legközelebb, talán az ehhez kapcsolható életérzés miatt. Szerencsére az egyetem mellett is jut időm a legkedvesebb hobbiimra, sőt itt Pesten még új stílusokat is megismerhetek.

Schmidt Eszter

Az orvostanhallgató

Koronczai Eszter

- *Hogyan emlékszel vissza Bolyais éveidre?*

- A Bolyaihoz mindig is kettős érzelmek fűzték, de idővel emlékezetünkben csak a szép emlékek maradnak meg. Ezek közül is a legfontosabb annak a néhány embernek a barátsága, akikkel négy évig jóban-rosszban támogattuk egymást és más számíthatunk egymás segítségére. Nagyon nagyra értékelem ezenkívül néhány tanár áldozatos és önzetlen munkáját, akiknek a segítségével nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ebben a tanévben már orvostanhallgatóként élhetem napjaimat.

- *Hogyan telnek napjaid?*

- Jelenleg Budapesten tanulok, szinte minden időmet kitölti az egyetem, de a kemény munkát nagy mértékben megkönnyíti az a kivételesen jó közösség, amely a csoportomon belül kialakult.

- *Mi a véleményed a kétszintű érettségiről?*

- Úgy gondolom, hogy a kétszintű érettségi gondolata abból a szempontból jó, hogy a diákoknak kevesebb stresszt jelent, hogy nem kell külön felvételt írniuk.

- *Mi a terved a jövőre nézve?*

- Az elkövetkezendő hat évben biztos pont lesz az életemben az egyetem, a távolabbi jövő pedig majd kialakul. Mindenesetre reménykedem, hogy a szak tudásomat elismerés övezi majd.

- *Mit üzensz a Bolyaisoknak és az érettségizőknek?*

- Azt, hogy merjenek belefogni azokba a dolgokba, amelyekre képesnek érzik magukat és ne hagyják, hogy elképzelésüktől eltávolítsák őket, hiszen az ember csak azt tudja igazán jól csinálni, amit szívből csinál.

„Ha újra kezddhetném ...”

Bócsi Bernadett

- *Hogyan telnek napjaid?*

- Jelenleg az ELTE BTK Amerikanisztika-Német szakos hallgatója vagyok. Nemrég kezdődött a második szemeszter, de máris a tanulás sűrűjében vagyok. Házidolgozatokat írok, előadásokat tartok, meg ilyesmi. Sok időt töltök az egyetemen, de megéri.

- *Hogyan emlékszel vissza Bolyais éveidre?*

- Csak a jó dolgokra emlékszem... a barátokra, az

osztályra, az osztályfőnökömre, Lékóné tanárnőre, a szalagavatóra... Különösen szívesen nézegetem a képeket, amiket az osztálykirándulásokon készítettem. Úgy gondolom, ha újra kezddhetném, megint a Bolyait választanám. Van valami összetartozás az iskola légkörében. Valahol még mindig bolyaisnak érzem magam. Nagyon jólesett, hogy az egyik legjobb barátom, aki most 12.-es, meghívott a szalagavatójára és a bal-

lagására is. Jó volt/lesz megint a régi körökben lenni.

- *Mi a véleményed a kétszintű érettségiről?*

- Nehéz kérdés. Így utólag visszatekintve szerintem annyira nem nehéz. Valóban többet kellett az emeltre készülni, de ez természetes... Én szabályosan rettegtem a matektól, aztán végül nem is érettségiztem. Persze én továbbra is úgy gondolom, főleg volt bevezetni ezt a rendszert, de ez az én véleményem.

- *Mik a terveid?*

- Ebben a félévben szigorlatolni fogok, szeretném, ha jól sikerülne. Azon túl szeretnék kijutni ösztöndíjjal az USA-ba, még akkor is, ha emiatt esetleg félévet kell halasztanom. Szívesen kimennék Németországba is, lehet, hogy második után egy nyári iskolába. Az egyetem után még nem tudom, hogy Ph.D.-re fogok-e jelentkezni, vagy pedig elvégzek egy kétféves szakot a Nemzetvédelmin és katonai tolmácsnak megyek. Érdemkelne az utóbbi munkakör.

- *Mit üzensz a Bolyaisoknak?*

- Tanuljanak szorgalmasan, és élvezzék, amíg gimisek lehetnek. Az érettségizőknek nagyon sok kártást és jó jegyeket kívánok!

Interjú helyett

Varga Csilla

Varga Csilla négy éven keresztül példamutató közösségi, diákon-kormányzati tevékenységével hívta fel magára először az osztályfőnök, majd az iskolai diákonkormányzatot segítő tanár (Tóth Zénó), végül pedig az iskola diákságának figyelmét.

Kilencedik osztályos korában az osztályközösség aktív tagjaként lényeglátó ötleteivel, jó szervezőkészségével, gyors ügyintézésével vívott ki elismerést magának. Nem csoda,

hogy tizedikben már osztálytitkárként irányította ezt a cseppet sem könnyű összetételű társaságot. Feladatát igazi küldetésstudattal, mély felelősségérzettel végezte. Az osztály húsz felé húzó, soha semmiben megnyugtatóan megegyezni nem tudó, éretlen gondolkodású tagjait – nem kis konfliktusok és nehézségek árán – végül is jelentősebb dolgokban mindig közös cselekvésre tudta ösztönözni. Megmutakozott rejtett tehetsége a csoportpszichológia iránt.

Bekapcsolódott az iskolai diákonkormányzat munkájába is. Jó barátokra lett itt. Először az intézményi diszkók biztonságos megrendezésében, a diákügyelet felelősségteljes ellátásában dolgozott sokat. Miután a diszkókon való rendszeres ügyeleti munkájával „megtanulta” a rendezvény biztonságos működtetését, elvállalta az osztályunk felügyelte diszkót is. Teljesen önállóan szervezett és irányított mindent a legapróbb részletekig. Személyekre lebontva osztotta ki a feladatokat megfelelő időbeosztással. Tartotta a kapcsolatot a rendezvény szereplőivel (iskolavezetés, biztonsági őrök, diszkócsapat, takarítók, diákonkormányzat). Intézte a gazdasági ügyeket. Elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy sikeres volt a diszkó, és olyan bevetelre tettünk szert, amelyből egy felejtethetetlen és olcsó haltonföldvári osztálykirándulást tudtunk lebonyolítani. Ráadásul ez a sikeres közös munka az addig csapnivaló osztályközösségre is jótékony hatással volt.

Tevékenységének súlypontja ezután egyre inkább a diákonkormányzatra tevődött át. Megbízta az önkormányzat faliújságának működtetésével. Részt vett a 24 órás foci szervezésében és lebonyolításában. Tagja volt annak a küldöttségnek, akik a békéscsabai országos DÖK-találkozón képviselték iskolánkat.

Ugyancsak tagja volt annak a csapatnak, amely a Ki tud többet az Európai Unióról? megyei vetélkedőben diákonkormányzatunk képviselőjében I. helyezést ért el. 11. és 12. osztályban a DÖK többi tagjával együtt tevékeny részese volt az országos kincskereső játéknak.

Lelkes és felelősségteljes munkájának köszönhetően Bagyinszki Gyula távozása után ő volt az egyik diákonkormányzati elnökjelölt. Ez a jelölés is azt mutatta, hogy egészen rövid idő alatt a DÖK altagja lett, munkáját a diákvezetők is elismerték. Az elnökválasztási kampányban „A lehetetlen nem létezik!” szlogennel indult. Hogy ez az ő munkájában nemcsak üres szólam, azt én, az osztályfőnök tanúsíthatom.

12.-ben a salgótarjáni DÖK vezető tagjává választották. Ekkortól már a városi diákrendezvények megszervezésében is segítkezett. Többek között a városi kincskeresőjáték és egy éjszakai kalandtúra lebonyolításában.

E feladatai mellett már nem tudta ellátni az osztály vezetését is, így erről önként lemondott. Ez azonban nem azt jelentette, hogy nem vett részt az osztály munkájában. Ő koordinálta a szalagavatási tánc beindulását és próbáit, illetve intézte a jelmezkölcsonzést. Az ő érdeme, hogy az osztály ezt a szép nemzeti táncot, a palotást választotta.

Mint osztályfőnök mindig számíthattam rá; minden tulás nélkül mondhatom, ő volt a mindenkori „második pótosztályfőnököm”.

Meg kell még említeni, hogy mindezek mellett színjátszóként, szövegmondóként tizedikes és tizenegyedikes korában részese volt egy jelvényavató és egy március 15-i iskolai pódiumjátéknak. Többször indult szavalóversenyeken, egyszer pedig emlékezetes előadást tartott a Bolyai Körön Szendrey Júlia szabadságharc utáni mostoha sorsáról.

Vigyázott arra is, hogy sokrétű közösségi tevékenysége ne menjen a tanulás rovására: a négy év során tartani tudta jörendő tanulmányi eredményét.

Ez az általa folyamatosan végzett közösségi munka a legtöbb esetben nem volt annyira látványos, de abban, hogy a diákonkormányzat az utóbbi években érezhetően megmutatta magát, hogy képessé vált a valódi önkormányzatra, hogy a tantestület partnerévé válhatott az iskola életének formálásában, abban nagyon fontos szerepe volt.

Mindezek alapján kapta meg a 2004/2005. tanév végén a Diákonkormányzat díját.

Sóvári László
osztályfőnök